TKP'nin SESİ RADYOSU

Yayınlardan Derlemeler

1982

TKP'nin
SESİ RADYOSU

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ'NİN SESİ RADYOSU YAYINLARINDAN DERLEMELER

Yıl: 1982
Sayı : 10

MİKROFON BAŞINDA

Sevgili dinleyiciler;

Yalnız halk, sıradan kimseler değil, karikatür çizenler de, güldürücüler, taşlamacılar da zor durumdalar. Öyle taşasına maşasına gülemezsin. Halini, derdini ona, buna açamazsın. Paşaların izin vermediği hiç bir şeyi, öyle kahvede, otobüslerde, pazarda mazarda eleştiremezsin. Taşlama, haşlama yasak. Yasak işte. Hiç bir karikatürcü bir Haig'in, bir Weinberger'in, hem de Çankaya Tepesi'nde, paşalara Kapitol'ün tepesinden bakar gibi baktığını çizemez. Arayış dergisi, azıcık, şöyle ucundan Amerika'ya çattı diye, ulusal onuru savundu diye hemen şıp diye sonsuz kapatıldı.

Zorbalıklar böylesine değerli dinleyiciler. Çünkü bıçak kemiğe taa iyice dayandı millette. Yasaklara kafa tutuyor. Milletin dili çözülüyor. Fabrikalarda, işyerlerinde, kahvelerde, çarşıda, pazarda süngülü yönetime karşı, öfkeli, acılı, bu terörü yerden yere çalan homurdanmalar, kimi kez açık sesler duyulur oldu.

Türkiye Komünist Partisi, parti örgütleri, komünistler zor durumdalar. Buna karşın isteklerini halka duyurmaktan, partinin politikasını yığınlara yaymaktan, yığınların, halkın, işçinin, es-

nafın, köylünün, erin, aydının istemini, direnişlerini dile getirmekten, bu direnişleri örgütlü yola akıtmaktan, böylesi bir savaştan bir gün, bir saat bile geri durmuyor.
İstanbul, Ankara, Eskişehir ve İzmit ve daha bir çok yerlerde Türkiye Komünist Partisi yöre ve il komitelerinin bildirisi dağıtıldı. Halk arasında, özellikle fabrikalarda işçiler arasında bu bildiriler çok olumlu, etkili yankılar uyandırdı. Sorun yalnızca bu eylemlerin işçileri, halkı sevindirmesi, yüreklendirmesi değildir. Kuşkusuz bu çok önemlidir. Daha önemlisi Türkiye Komünist Partisi'nin, komünistlerin savaş alanlarında, ateş boylarında olmasıdır.
Bu çıkışların yarattığı önemli başka bir olay daha var. Fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde işçilerin, halkın birbirine omuz vermesi, dayanışma duygusunun artmasıdır. Eskiden görüş, inanç ve daha başka açılardan birbirine güven duymayan, birbirine hor bakan işçilerin birbirlerine yakınlık duymaya başlamalarıdır. Fabrikalardan birinde, eskiden birbirine selam vermeyen iki işçinin kucaklaşmasıdır. Her ikisi de o fabrikada dağıtılan Türkiye Komünist Partisi'nin bildirisini okumuştur, görüşlerini, sevinçlerini paylaşmışlardır. Eskiden komünistlere kötü gözle bakan yaşlıca işçi, ötekine " Size ne yardım edebilirim ?" sözüyle içini açmıştır.
Değerli dinleyiciler;
Kuşkusuz size bu iki işçinin ne adını, ne de hangi fabrikada olduklarını söyleyemiyoruz. Biz yalnız olayın önemli yanını vurguluyoruz. İşçi sınıfının dayanışması, birliği, bu ide, bu ülkü en kutsal, en güncel, en etken yakıcı sorundur.
Cunta, işçi sınıfına, ilerici güçlere, örgütlere karşı saldırı üstüne saldırılarla yürüyor. Askersel sıkıyönetim mahkemeleri işçilere, sendikacılara ağır cezalar kesiyor. Genel İş, Şeker İş sendikaları üyelerine verilen hapis cezaları gibi... Cunta, polis yeniden sürek avına çıktı. Arama taramalar yoğunlaştı. Bu kez sürek avı İstanbul ve yöresinde toplanıyor. MİT, polis, Sıkıyönetim Komutanlığı gene bir şaşırtmaca oynuyor. Kahveleri, meyhaneleri basıyor. Pazar yerlerinde işportacıları, işsiz güçsüz takımını kentin dışına çıkartıyor ve de bunun üstüne ekliyor: "Şehrin güzelliğini, turistik manzarasını başıboş aylak takımından temizlemek-kampanyasıdır bu " diyor. Hani "özürü kabahatinden büyük" derler. Bir yanıyla bu öyle.

Cunta hükümetinin bakanları bile işsizliğin çapını 3 - 4 milyonla vurguluyorlar. Geçim sıkıntısı, pahalılık gerçeği daha da belirliyor. Kimi kez hem komik hem de utanmazca açıklamalar da oluyor. Özal ile karısının bir ayakkabıcı mağazasında alışveriş ederken fotoğrafları gazetelerde çıktı. Ağlaşıyor, kızıyor, numara yapıyor bu karıkoca: "Ayol nasıl olur beş bin liraya bir çift iskarpin ?" diye köpürüyorlar. Sonra 500 kişilik bir sürü ile uçaklarla Tahran'a alışverişe gidiyorlar. Haniya Özal, göbek ve yüzsüzlükten eski efendisi yada ortağı Demirel'e taş çıkartıyor.

Yalnız bunlar mı ? Uyduruk bir Danışma Meclisi kurdu bunlar. Üyeleri, Başkan'ı dert yanıyorlar. "80 bin lirayla geçinemiyoruz" diyorlar. Ee, etin kilosu 1.000 liaraya merdiven kurdu. 400 gram ekmek 25 lira oldu. Millet artık mutfağında, kaldıysa tenceresinde taş bile kaynatamaz duruma gelmiştir. Cunta'sı, Hükümeti Özal'ı, Koç'u, Ersin'i, hiçbiri oralarda değiller. Milli Güvenlik Konseyi'ne, Cunta'ya 480 bin mektup gelmiş. 400 bini iş istiyormuş. Buna karşılık Nurettin Ersin, polisten eksiksiz, tam 4 000 komünist istiyor. Paşa kelle istiyor.

Değerli dinleyiciler, Cunta "vur patlasın" diyor. Barışçıların yanısıra çullandı Cumhuriyet Halk Partisi'ne. Tutukluyor eski saylavları. Hele barışı savunma, korumadan yanlı olanları. Bütün bu olaylar sevgili dinleyiciler, Cunta'nın iyice yalıtlanmaya doğru gittiğini açık seçik gösteriyor. Halk bu Cunta'dan nefret ediyor. Bu nedenle Cunta kendisine destek arıyor ve elleri dirseklerine kadar kanlı, toplum kırıcı faşistleri, MHP'li tutukluları beşer onar salıveriyor.

Ne ki hiç bir şey bu işkenceci, zorbalık rejimini yıkımdan kurtaramayacaktır.

14 / 15 Mart 1982

●

ÜÇ GENÇ DAHA ASILDI

Cunta üç genci daha idam etti. İzmir'de Cumartesi sabahı Seyit Polat, İbrahim Etem Coşkun ve Necati Vardar adındaki üç genç idam edildi. Adı geçen gençler İzmir Sıkıyönetim Mahkemesi'nce ölüm cezasına çarptırılmış, mahkemenin bu kararı daha sonra Danışma Meclisi'nde onaylatılıp Milli Güvenlik Konseyi adındaki Cunta'nın onayı ile Cumartesi sabahı idam edilmişlerdir.

Cunta darağaçlarıyla açtığı yolda yürümeye devam ediyor. Teröre karşı olmak, terörü sona erdirmek iddialarıyla işbaşına gelen Cunta, 12 Eylül öncesi kanlı faşist terörün bir çok elebaşısını serbest bıraktı. Faşist teröristler, MHP'liler serbest bırakılırken 20 yaşında gençlerin asılması mıdır terörle mücadele ? Asılan gençler anti - komünist suçlamalarla asılıyor. Cunta'nın mahkemelerinde, yargı bağımsızlığının olmadığı bu mahkemelerde alınan kararlara güvenilebilir mi ? Ki bu mahkemeler faşist MHP' lileri serbest bırakıyor; DİSK'li sendikacılar için idam cezaları istiyor; CHP yöneticileri hakkında soruşturmalar açıyor.

Cunta'nın denetimindeki yargı organlarının aldığı kararlar geçersizdir. Asılan gençlerin iddia edilen suçları işleyip işlemedikleri bile belirsizdir. Üstelik de bu gençler idam cezalarının kaldırılması tartışılırken asıldılar. Bu bir cinayettir. Eğer yarın, öbür gün idam cezalarının kaldırılması kesinleşirse ne olacak ? Niçin bu gençler yangından mal kaçırırcasına alelacele asılıyor ?

Sevgili dinleyiciler, son üç idam Danışma Meclisi'nin onayından geçti. Baştan idam cezalarını onaylamaya karşı çıkan Danışma Meclisi bugün bu üç gencin asılmasına, işlenen bu cinayete ortak oldu. Cunta'nın kuklası bir Danışma Meclisi'nden halkımızın bekleyeceği hiç bir şey yoktur. Cunta kendi eliyle kurduğu Danışma Meclisi'ne idam cezalarını onaylatsa ne olur, onaylatmasa ne olur ?

Ancak Danışma Meclisi üyeleri idamları onaylamakla Cunta' nın cinayetlerine ortak olmuşlar ve her biri alınlarına silinmeyecek bir kara çizgi çekmişlerdir.

16 Mart 1982

BİLEN YOLDAŞ'IN TKP SIRALARINDA 60. YILI

16 Mart, Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın TKP sıralarına girişinin 60. yıldönümüdür. Bilen Yoldaş bu tarihsel yıldönümü için, "O gün benim yeniden doğum günüm oldu. Yirmisine basıyordum. Türkiye İşçi sınıfının savaşkan, öncü kolu olan bu partiye savaşeri yazıldım" diyor.

Bilen yoldaş Türkiye Komünist Partisi sıralarında, parti üyeliğini 60 yıldır bolşevikçe, onurla, şerefle sürdürüyor. Bu başlı başına tarihsel bir olaydır.

Bilen yoldaş bu 60 yıl içinde partide, üyelikten onun en yüksek organlarına kadar her kademede sorumlu görevler aldı. Bugün partinin başında, o tükenmez enerjisi, Leninci çalışma ve savaşı ile komünistlere örnek oluyor, yol gösteriyor.

O'nun 60 yıllık çetin savaş deneyleri, Marksizme - Leninizme ve proleterya enternasyonalizmine sımsıkı bağlılığı tüm partimizin savaş tarihine yansıyor. O'nun tarihsel kişiliğinde komünistler partimizin savaş tarihini görüyor.

Bilen yoldaş, TKP sıralarına girer girmez, onunla birlikte hal-

kımızın can düşmanlarına karşı savaşa atıldı. Yığınlar içinde örgütlenme çalışmalarında aktif rol oynadı. Lenin okuluna attığı ilk adımla, Lenin'in partisi SBKP ile TKP arasında sarsılmaz birliğin canlı bir bağı oldu. Komintern'deki çalışmalarıyla gerek dünyada ve gerekse Türkiye'de komünist hareketin gelişip güçlenmesinde önemli bir rol oynadı. Hitler faşizmine, onun Türkiye' deki işbirlikçilerine karşı yoğun savaşım verdi.

Bilen yoldaş, Türkiye Komünist Partisi'nin bugünkü gelişme sürecini başlatan Mayıs 1973 tarihsel kararlarının alınmasında, yeni atılımların başlatılmasında temel, belirleyici rol oynadı. Partiyi bölmek, işçi sınıfından, halk yığınlarından koparmak isteyen her türden oportünist sapmalara karşı ardıcıl bir savaş yürüttü, yürütüyor. Leninci parti normlarını her dönemde, en ağır koşullarda bile titizlikle savundu, savunuyor.

Bilen yoldaş Vedat Nedim, Şevket Süreyya'lardan Yörükoğlu'na kadar parti içindeki tüm oporünist, sekter, bölücü, yıkıcı akımların yenik düşürülmesinde belirleyici katkılarda bulundu. O' nun bu Leninci çalışma stili komünistlerin yolunu daha da aydınlatıyor.

Bilen yoldaşın 60 yıllık parti üyeliğinde verdiği onurlu, çetin savaş özellikle bu günkü genç komünistler için eşsiz örnektir. O, uzun yıllar hapiste kaldı. Tabutluklardan geçti. En ağır koşullarda bile burjuvazi, O'nun partiye, Marksizme - Leninizme, proletarya enternasyonalizmine, halkımızın kurtuluşuna olan inancını, güvenini sarsamadı. Bilen yoldaş her dönemde partinin Marksçı - Leninci savaş bayrağını yüksekte tuttu.

Bugün partiye karşı ağır saldırılar var. Davalar sürüyor. İlericiler, demokratlar, komünistler tüm bu saldırılara karşı yiğitçe direniyorlar. İşkencelerde komünist moral ve inancı herşeyden üstün tutuyorlar.

Bilen yoldaş 16 Şubat 1982 günü Türkiye Komünist Partisi' nin Sesi Radyosu'nda yaptığı konuşmada şöyle diyordu:

" Bu gün partimize yönelik saldırılar sürüyor. Ne ki parti örgütlerimiz, komünistler ağır koşullarda özveri ile savaşıyorlar. 'TKP'yi dağıttık !' diyen düşmanlar bu çalışmaların somut sonuçlarını görüyorlar. Son günlerde pek çok parti örgütümüz bil-

diriler çıkardı. Marmara ve İçanadolu yöre komitelerimiz bildiriler dağıttılar. Bunlar gösteriyorlar ki Türkiye Komünist Partisi savaş gücünü koruyor. Savaşıyor..."

Savaşın sertleştiği, koşulların ağırlaştığı bir ortamda Bilen yoldaş komünistlere şöyle sesleniyor :

" Savaşta utkunun anahtarı Leninci parti disiplinidir. Partinin politikasını uygulamaktır. Partinin programına, tüzüğüne, Merkez Komitesi kararlarına sımsıkı bağlı kalmaktır. Gizlilik, konsiprasyon ilkelerinden bir milim ayrılmamaktır. Düşman karşısında partinin Leninci, granit ideolojik, örgütsel birliğini korumaktır. Özveri ile savaşmaktır. Başı bozuk, kendiliğinden gelme davranışlara karşı koymaktır. Partiye karşı açık yürekli olmaktır. Parti çalışmalarında artizanlığı, dar elişçiliğini kesinlikle kaldırmaktır. Kadroları koruyalım ! Kadroları yerinde kullanalım ! Leninci disiplin ! Leninci kadrolar ! Utku bizimdir !.."

Türkiyeli komünistler Bilen yoldaşın bu öğütlerini uygulamak için elinden geleni esirgemeyeceklerdir. Bilen yoldaşın Türkiye Komünist Partisi sıralarına girişinin 60. yıldönümünde komünistlerin verecekleri en değerli armağan bu olacaktır.

TKP'nin Sesi Radyosu Bilen yoldaşın parti sıralarına girişinin 60. yıldönümünü içtenlikle, candan kutlar. Kendisine sorumlu görevinde sağlıklı, savaşım dolu daha nice yıllar diler.

16 Mart 1982

●

CUNTA'NIN BAŞBAKANI ULUSU'NUN BASIN TOPLANTISI ÜSTÜNE

Gerici askersel Cunta'nın Başbakanı Ulusu bir basın toplantısı daha düzenledi. Sola, ilerici, yurtsever güçlere karşı baskıların ağırlaştığı, Cunta'nın yurtta ve dünyada yalnızlaştıkça daha hırçın, daha baskıcı bir politika tutturduğu günlerde yapılan bir basın toplantısıydı bu değerli dinleyiciler.

Ulusu'nun basın toplantısında neler dikkatimizi çekiyor ? En başta Cunta'nın hırçınlığı, çıkmazları Ulusu'nun sözlerinde de yansıyor. Bir yandan sözüm ona barış yanlısı tutum takınılırken, bir yandan da şovenizme hız veriliyor. Ama Ulusu baskıları, yükselen devlet terörünü dile getiren sorulara yanıt vermiyor. Böylesi sorular sorulduğunda, "Bunlar bizi ilgilendirmez" demekle yetiniyor, "Bunlar yürütmenin görev alanı dışındadır" diyor.

Barış Komitesi yöneticilerinin tutuklanması ile ilgili emri doğrudan Nurettin Ersin'in verdiğini ise duymayan kimse kalmadı. Yoksa Nurettin Ersin Milli Güvenlik Konseyi üyeliğinden, yürütmenin başından ayrıldı da savcılığa mı atandı ?

Evet, Ulusu sorulara yanıt vermiyor. Üstelik Ulusu'nun konuşmasında yeralan kimi sözlerden, silahlanma yarışından yakın-

dığı izlenimini, dünya barışının tehlikeye girmesinden kaygı duyduğu izlenimini de edinebilirsiniz. Öteyandan ortaya çıkan sorunların görüşmeler yoluyla çözülmesinden yana olduğunu da söylüyor Ulusu. Ama bu daha çok arabuluculuk yapmaya çalıştığı İran - Irak savaşı ile ilgilidir. Türkiye ile Yunanistan arasındaki sorunlarda Ulusu hiç de olumlu bir tutum takınmıyor.

Konuşmamızda söyledik değerli dinleyiciler; Ulusu dünya barışının tehlikede olduğunu, silahlanma yarışının sürüp gittiğini söylüyor. Kısaca bölgemizde ve dünyada durumun kritik olduğunu anlatmaya çalışıyor. Güzel. Öyleyse barıştan yana bir tutum takınmak, gerginliği azaltmak yolunda çaba harcamak gereklidir. Ama gerici ,askersel Cunta, Barış Komitesi yöneticilerini tutukluyor. CHP yöneticilerine karşı yeni davalar tezgâhlıyor ve en başta gerginliğin baş sorumlusu ABD sözkonusu oldu mu, Birleşmiş Milletler'de sürekli suçladığı İsrail aleyhine karar tasarılarından kaçıyor. Arap ülkelerine, Filistin halkına karşı tavır alıyor.

Peki öyleyse Ulusu'nun "Tehlike artıyor. Bölgemiz ve dünyada durum iyi değildir" diye konuşması ne anlam taşıyor ?

Biz söyleyelim: Anayasa tartışması gündemdedir. Kimileri gerçekten de biçim üzerine, süre üzerine tartışmayı birinci sorun sayıyor. Ama Cunta'nın gerici, otoriter anayasa hazırlıklarına tepkiler de yükseliyor. İlerici, demokrat çevreler görüşlerini açıklıyorlar. Dahası bu amaçla birlik eğilimi güçleniyor. Cunta bu gelişmelerden rahatsızdır. Bu nedenle de saldırısını artırıyor. Baskı ve terörü yaygınlaştırıyor.

Anayasa Komisyonu'nun çalışmalarına bir ölçüde de olsa güven duyan çevreler ise komisyonun yavaşlığından şikâyetçidirler. Cunta, bu tartışmalara da, kendi erki ile ilgili tartışmalara da bir son vermek isterse ne yapar ? Ne yapacaklarını daha baştan söylediler değerli dinleyiciler. Milli Güvenlik Konseyi'nin ünlü "demokrasiye dönüş takvimi" ile ilgili konuşmayı hatırlayın: "Eğer bölgemizde ve dünyada tehlikeli bir durum belirirse kuşkusuz bu takvim geçerliğini yitirecektir" demişlerdi.

Şimdi Cunta ve onun Başbakan'ı dünyada ve bölgemizde durumun gerginliği üzerine daha bir ısrarla konuşur oldular. Gerçekten de ABD emperyalizminin sürdürdüğü gerginlik stratejisi

tehlikeleri artırıyor. Cunta'nın politikası ise Barış Komitesi yöneticilerini tutuklamak, Ege'de sorunları barışçıl yollar yerine şovenizme sarılarak, saldırganlık eğilimlerini körükleyerek çözmek. Böylesi politikalarla ne çözülür bilinmez ama barıştan yana olunamayacağı açıktır.

Yurdumuzda demokratik bir anayasa isteminde içten olan ama Cunta'nın sözde meclisine, onun hazırlayacağı anayasaya güvenen kimi çevreler de , şovenizm dalgasına zaman zaman kendini kaptıran demokratlar da Cunta'nın "Bölgede ve dünyada tehlikeler artıyor" sözlerinin arkasında yatan gerçeği görmelidirler.

16 Mart 1982

KİMİN, NEYİN GÖZÜ ?

Yıllar yılı Atatürk'e "sarı çiyan" diyenler birdenbire Atatürkçü kesildiler. Sonra da kalkmış komünistler ve Sovyetler Birliği'nin yöneticilerinin Atatürkçü olmadığını kanıtlamaya çalışıyorlar. Bu yazıların altında çarpıtma olmasa yalnızca gülüp geçer insanlar. Ama dedik ya hinoğluhinlik var yazıların içinde. Sözünü ettiğimiz yazıların yazarı, adı ağıza alınmayacak kadar iğrençleşmiş Ahmet Kabaklı. Daha önce bir kaç kez belirtmiştik. Eğer bu gericinin yazdıkları bir eğilimi, MHP'nin koruyucusu AP yöneticilerinin eğilimlerinin bir bölümünü dile getirmese yazıyı yalnızca mizah yarışmalarına gönderirdi ve sanıyoruz ki dereceye de girerdi bu yazılar. Ne de olsa Sovyet yöneticilerinin ve komünistlerin Atatürkçü olmadığını ispatlıyor süper zekâ Kabaklı.

Bu kadarı yeter. Şimdi sorunun özüne gelelim. Evet değerli dinleyiciler, acaba neden şu anda gericiler Sovyet yöneticilerinin ve komünistlerin "Atatürkçü olmadığı"nı kanıtlamaya çalışıyor? Hangi komünist, hangi Sovyet yöneticisi "Atatürkçü" olduğunu söyledi ? Ama tersini gösterebiliriz. Atatürk'ün önderlik ettiği Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda, onlara karşı savaştığımız emperyalist ülke yöneticilerinin bir çoğu Atatürkçü olduklarını kaç kez, üst

üste söylediler. Hafızası zayıf olanlar son altı aylık gazete arşivlerini tarasın ! Yeterli malzemeyi görecektir.

Komünistler ve Sovyetler Birliği yöneticilerinin ne olduğu açıktır. Onlar hangi ideolojiyi ödünsüz savunduklarını hiç gizlemiyor. Bu komünist olmalarından kaynaklanan dürüstlüklerindendir. Ama komünistlerle Atatürkçü'lerin kimi görüşleri çakışabilir. Çakışıyor da. Nasıl 1920'li yıllarda Türkiye halkının çıkarlarıyla Sovyet halkının çıkarları uyuşmuş; Türkiye'ye dalan emperyalistlere karşı savaşta Sovyetler Birliği, Atatürk'ün başını çektiği anti-emperyalist Ulusal Kurtuluş Savaşı'na aktif maddi ve manevi destek sağlamıştır. Bu gerçeği gizlemeye olanak olmayınca gerici güçler Türkiye ile Sovyetler Birliği'nin, komünistler ile Atatürkçü'lerin arasına kama sokmaya çalışıyorlar.

Nasıl Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda Atatürkçü'ler ve komünistler emperyalizme karşı omuz omuza savaştılarsa bu gün de bir çok konuda ortak görüşler savunuyorlar. Örneğin Özal'ın mimarlık ettiği 24 Ocak ekonomik programına karşı olmada, örneğin emperyalizmin, NATO'nun güdümümde, bağımsızlığını yitirmiş, onursuz bir Türkiye görmek istememekte, dünya barışının korunmasında, nükleer silahların sınırlandırılmasında, tüm komşularımızla iyi ilişkiler geliştirilmesinde ve benzeri bir çok konuda komünistler ve Atatürkçü'ler ortak düşünceler savunuyorlar.

Bir takım ortak düşünceler savunmak için ne komünistlerin Atatürkçü, ne de Atatürkçü'lerin komünist olması gerekir. Bu bilinmeyen bir gerçek değildir. Bunu lise öğrencileri bile kolaylıkla anlar. Ama Tercüman gazetesi, AP'nin diğer sözcüleri bu basit gerçeği anlamamış, anlayamıyorlarmış görünüp önce suyu bulandırıyor; sonra da balık avlamaya çalışıyorlar. Sovyet görüşlerini bilerek çarpıtıyor, çarpık görüşleri bilerek yaymaya çalışıyorlar.

Ahmet Kabaklı da Tercüman gazetesinin 11 ve 12 Mart günlü sayılarında aynı işle uğraşıyor. Doğru olduğunu kanıtlamak için de kurnaz tilki gibi kuyruğunu kanıt gösteriyor. Kabaklı'nın tanığı Bay Nirza Hait. Kabaklı, Bay Nirza Hait'in İstanbul'da düzenlenen bir sözüm ona sempozyumda yaptığı konuşmadan parçalar aktararak, "Sovyetler Atatürk'e böyle bakıyorlar" demek

istiyor. Ama her halinden belli ki Kabaklı da yazdıklarına inanmıyor. Eğer Bay Nirza Hait'in söyledikleri Sovyet görüşlerini yansıtsaydı, Ahmet Kabaklı neden doğrudan doğruya Sovyet bilim adamlarının görüşlerini yazmasın ki ?..

Şimdi gelelim Kabaklı'nın kuyruğuna, yani Bay Nirza Hait'e. Bir çok dinleyicimiz bu kimliğin sahibini biliyor. Ama kısaca olsa da biz bir kez daha hatırlatalım.

Bay Nirza Hait Gestapo ajanıdır. Gestapo'nun Sovyet topraklarında ender olarak bulabildiği vatan hainlerinden biridir. Hitler orduları Sovyet topraklarına saldırınca kimliğini açığa çıkarıp Hitler ordularının yanında savaştı. Hitler'in tutsak kamplarında provokatörlük yaptı. Daha sonra Hitler faşistleri ezilince CIA'in emrinde çalışmaya başladı. Yıllardır CIA'in sözümona özgür radyolarında, anti-sovyet, anti-komünist yayınlarında çalışıyor. Halen Federal Alman Cumhuriyeti'nde yaşıyor. Nazi artıkları ve Türk faşistleri ile içli dışlı çalışmalarını sürdürüyor. MHP iddianamesinde de belirtildiği gibi, Kabaklı'nın tanığı Bay Nirza Hait, Alpaslan Türkeş'in yakın adamıdır. Onun para işleriyle doğrudan ilgilenir. Enver Altaylı'yla birlikte Federal Almanya'daki faşistleri yönetiyor.

İşte değerli dinleyiciler, sanki çok önemliymiş gibi görüşlerine başvurulan kişi budur. Ahmet Kabaklı böyle biriyle, ülkemiz ile Sovyetler Birliği'nin, komünistlerle Atatürkçü'lerin arasına kama sokacak. Bu halk düşmanlarına kim inanır dersiniz ?..

16 Mart 1982

●

DOĞUM GÜNÜM

Değerli dinleyiciler;

16 Mart Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Bilen yoldaş'ın Parti'ye girişinin 60. yıldönümüdür. Atılım'ın bu konuda bir yazı yazması ricasını Bilen yoldaş aşağıdaki yazıyla karşıladı. Bu yazıyı aynen sunuyoruz.

Türkiye Komünist Partisi'ne girişimin altmışıncı yılı. 16 Mart 1922'de üye oldum partiye. O gün benim doğum günüm oldu. Yirmisine basıyordum. Türkiye işçi sınıfının savaşkan, öncü kolu olan bu partiye savaşeri yazıldım. Kıyısında anamdan doğduğum gün deniz güneşli miydi, fırtınalı mı bilmiyorum. Babam da kütüğe böyle bir şey yazmamış. Ne ki Türkiye Komünist Partisi'ne girdiğim günlerde anayurt sosyal, politik kasırgalar içindeydi. Salgıncı emperyalist, o zamanki "Antant" devletleri denizden, karadan kanla, ateşle anayurdumuza dalmışlardı. Halkımız iç ve dış düşmanlara karşı üç yıldır çalaçakmak bir ölüm kalım savaşı veriyordu. Komünistler, Türkiye Komünist Partisi taa baştan bu savaşın içindeydi. Ben de Haliç'te, çalıştığım delikanlı arkadaşlarla, silahla bu savaşa katıldım.

Herşey derin, ulusal bir bunalımın burgacında kaynıyordu. Bu

olağanüstü korkulu günlerde, bu Ulusal Kurtuluş Savaşı günlerinde halkımız yalnız değildi. Yanımızda, arkamızda yüce Lenin'in kurduğu, sırtı yere gelmez Sovyet devleti, utkan Sovyet halkı vardı.

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi dünyayı yerinden oynatmış, emperyalizmi kökünden sarsmıştı. İnsanlığın tarihinde yepyeni bir çağ açılmıştı. Kızıl Oktobr yanıbaşımızda, dünyanın en büyük ülkesinde çarlığı, kapitalizmi, ulusal ezgiyi baştan aşağı ezmiş, bu zincirleri kırmıştı. İşçi sınıfının politik erkini kurmuş, proletarya enternasyonalizminin Marksçı - Lenince bayrağını tarihin gönderine çekmişti.

Lenin, Bolşevikler Partisi, Sovyetler erke geldikleri ilk günden "Barış" diye haykırdılar. Bu haykırışı, bu politikayı dünyaya Aurora zırrhlısının şanlı ateşiyle duyurdular. Oktobr'un sıcak nefesi silaha sarılan halkımızın savaş ulumalarında, Lenin'in büyük dost eli omuzlarımızda duyuluyordu. Ankara Büyük Millet Meclisi Hükümeti'ni ilk tanıyan bu büyük komşumuz oldu. 16 Mart 1921'de Dostluk Antlaşması bağlanmıştı.

Biz ateş boylarında, büyük komşumuzun halkımıza armağan ettiği silahlarla savaştık. Halkımız bu karagün dostumuzun koşulsuz, karşılıksız, içtenlikle yaptığı bu yardımları hiç bir zaman unutmuyor, unutmayacaktır. Türkiye Komünist Partisi, biz komünistler bu kutsal anıyı gözbebeğimiz gibi koruduk koruyacağız.

Düşman gene aynıdır. Düşman gene ikibaşlıdır. Bu düşman gene emperyalizmidir. Onun başını çeken, yayılmacı, topraklarımıza atom roketleriyle saldırı üsleriyle oturan Amerikan emperyalistleridir ve de bu emperyalistlere, çılgın Reagan'lara, NATO' lara destek olan işbirlikçi, tekelci burjuvazidir. Bütün bunlara balyoz olan, halkın tepesine militarist askersel diktatura kuranlardır.

Halkımız bugün de ulusal kurtuluş savaşı veriyor. Ne ki tarihsel gelişmeler, yurdumuzda ve dünyada güç dengesi çok değişmiştir. Hem de bu değişmeler sosyalizmden yana, sosyalist ülkeler topluluğundan yana gelişmiştir. Dünyada işçi sınıfı hareketleri, ulusal bağımsızlık savaşları yeni yeni boyutlara ulaşmıştır. Türkiye'de de sınıfların yer alımı, güç dengesi önemli değişiklikler getirdi. Bu süreç sürüyor. İşçi sınıfı nicelik ve nitelik bakı-

mından; sayı, bilinçlenme, örgütlenme açısından 1920'li yıllarda incelenemeyecek gelişmeler göstermiştir. Sınıf savaşları alabildiğine sertleşmiştir.

İşçi sınıfının bu savaş tarihi, bu savaş süreci başarılarla yenilgilerle, gitgellerle çok acı deneylerle baştanbaşa doludur. Türkiye Komünist Partisi bu savaşın içinde pişmiştir. Biz parti üyeleri bu savaş ateşlerinin potasında eridik. Leninci formasyonumuzu aldık. Biz bu Leninci savaş potasında piştik. Daha da pişeceğimizden başka...

Türkiye Komünist Partisi'nin savaş yöntemleri, örgüt biçimleri temelinde Leninci ilkelere dayanır. Ne ki bunlar basmakalıp değildir. Bunlar canlıdır. Sınıf savaşlarının kendisi böyledir. Temeline bakarsak, daha 1919 yılının başlarında komünist hareket Türkiye'de filiz sürmeye başlamıştır. Türkiye Komünist Partisi 1920 yılında kurulmuştur. Daha o günden Türkiye proletaryası, işçi sınıfı eline en güçlü, yepyeni bir tip silâh almıştır.

Burjuvazi daha filizken, daha ilk günden ezmek için en sert ve en kanlı saldırılarının arasını kesmemiştir. Yasaklamıştır. İstiklâl Mahkemeleri'ni, susturma yasalarını, sıkıyönetimleri altmış yıl, bu partiye, işçi sınıfına, tüm ilerici güçlere, örgütlere karşı kullanmıştır. Türkiye Komünist Partisi'nin savaş gelenekleri, deneyleri vardır. Bu gelenek ve deneyler olumlu - olumsuz tüm yanları ile zengin bir güç kaynağıdır. Bunları Leninci denek taşına vurmak, bunlardan öyle yararlanmak gereklidir.

Türkiye Komünist Partisi kurulduğu günden, taa baştan iki ateş boyunda savaşagelmiştir. Birisi burjuvazinin diktatorasına, emperyalizmin ülkemizi yeniden köleleştirme politikasına, girişimlerine karşı savaştır. Ötekisi burjuvazinin ideolojisini, onun hem sinsi, hem kaba beyin yıkama yöntemlerini, politikasını partimize, işçi sınıfının, halkımızın arasına sokmaya çalışanlara karşı yürütülen savaştır.

Türkiye Komünist Partisi Marksizm - Leninizm ilkelerini, savaş yöntemlerini, biçimlerini hem parti üyelerine, hem yığınlara aşılamak, onlara özümsetmek için sürekli çaba harcamıştır. Partinin ideolojik savaşları örgütsel savaşlardan ayrı gitmemiştir. Türkiye Komünist Partisi işçi sınıfının partisidir. Ne ki bur-

juvazi var; küçük burjuvazi var; orta katmanlar var; aydınlar var; eri subayı var; köylü var. Bunlar köyde, kentte bir ayrışma süreci içindedir. Bunların görüşleri, ideolojileri, savaşımları işçi sınıfına, belli ölçülerde, dolaylı dolaysız Türkiye Komünist Partisi'ne de yansıyor.

Türkiye Komünist Partisi'ne üye olanlar tüm eski ideolojik bagajlarını kapının önünde bırakıp partiye girmiyor. Kimileri taşıyor yabancı görüşleri parti sıralarına. Parti, üyelerini yeni baştan ve sürekli yoğuruyor. Leninci ilke ve ülkülerle bu zorunluktur.

Partiyi burjuva partilerinin kuyruğuna takmak isteyenler; onu savaş alanından silmek, kof bir kalıba çevirmek isteyen likidatörler çıktı; hainler çıktı. Vedat Nedim Tör, Aydemir gibiler. Bunlar yığınların, halkın Türkiye Komünist Partisi'ni duymasını, ne uğurda savaştığını görmesini, politikasını öğrenmesini istemiyorlardı. Bu tutuma, bu hıyanete karşı sert savaşlar gitti. Parti içinde kaç kez grupçular, fraksiyoncular partiyi yıkıma sürüklediler. Onlar, polisin, burjuvazinin Türkiye Komünist Partisi'ne yumruk indirmesine kaç kez yardım ettiler. 1928, hele 1929 tutuklamaları, 1952 saldırısı böyle geldi.

Son 12 Eylül Askersel Devirmesi ile gelen saldırı ölçüleri, kapsamı, zamanı bakımından kuşkusuz eskilerden başkadır. Son 20 yıl içinde gelen üç askersel hükümet devirmesi de birbirinden ayrılır. Ne ki hepsi de daha ilk günden "NATO'da kalacağız. Anlaşmalara bağlıyız !" dediler. Kaldılar. 12 Eylül devirmesi geldiğinde, daha şiddetle vuruşlarının ucunu işçi sınıfına, onun sendikal, politik örgütlerine, özellikle Türkiye Komünist Partisi'ne yönelttiler.

Savaş sertleşiyor. Durum ağırdır. Türkiye Komünist Partisi, komünistler bu durumu nasıl, ne ile, neye dayanıp karşılıyor ? Leninci ilkelere, savaş geleneklerine dayanıyor. Savaşta utkunun anahtarı: Leninci parti disiplinidir. Parti'nin politikasını uygulamaktır. Partinin programına, tüzüğüne, Merkez Komitesi Plenumu kararlarına sımsıkı bağlı kalmaktır. Gizlilik, konsiprasyon ilkelerinden bir milim bile ayrılmamaktır. Düşmanın karşısında partinin Leninci, granit ideolojik - örgütsel birliğini korumaktır.

Özveriyle savaşmaktır. Başıbozuk, kendiliğinden gelme davranışlara karşı koymaktır. Partiye karşı açık yürekli olmaktır. Parti çalışmalarında artizanlığı, elişçiliğini kesinlikle kaldırmaktır.

Kadroları koruyalım ! Kadroları yerinde kullanalım ! Leninci disiplin ! Leninci kadrolar ! Utku bizimdir !

Altmış yıllık TKP sıralarında parti üyeliği işte bana bunları öğretti.

17 Mart 1982

•

CUNTA YEL EKMEYE DEVAM EDİYOR

Halkevleri de kapatılıyor değerli dinleyiciler. Cunta'nın CHP'li 132 saylav hakkında yeni bir soruşturma açtığı açıklamasını Halkevleri'nin kapatıldığı haberi izledi. Atatürkçü olduğunu söyleyen cuntacı generaller, Atatürk'ün kurduğu herşeyi bir bir yok ediyorlar bu son kararla. Öteyandan Cunta'nın halkımızın girebileceği hiçbir örgütü açık bırakmamak niyetinde olduğu böylece bir kez daha açığa çıktı.

Halkevleri'ni halkımız iyi bilir. Halkevleri 1932 yılında Atatürk tarafından kuruldu. Halkevleri sonraki yıllarda anti-emperyalist, ulusal bağımsızlık fikirlerinin yayılmasında, bir çok ilerici, demokrat aydının, yazarın, sanatçının yetişmesinde, gelişmesinde önemli bir rol oynadı. Bu niteliğinden dolayı da bu güne kadar gerici güçlerin, iktidarların boy hedefi olmaktan kurtulamadı. hatırlardadır. Demokrat Parti'nin de 1950 yılında iktidara geldikten sonra ilk yaptığı işlerden biri de yasa çıkartıp Halkevleri'ni kapatmak olmuştur. 27 Mayıs'tan sonra tekrar açılan Halkevleri şimdi gericilerin eliyle yeniden kapatılıyor. Halkevleri, halktan, hangi meslekten olursa olsun, hangi görüşten olursa olsun ilerici,

demokrat, sosyalist, komünist binlerce kişinin üye olduğu bir örgüttür.

Cunta'nın ideolojik sızma gerekçesinin nedeni de budur. Yani her politik görüşten ama halktan yana kişilerin bu örgütte var olmasıdır. Böyle bir üye yapısına sahip Halkevleri açıktır ki demokratik bir örgüttür. Cunta'nın işte esas kapatma gerekçesi budur. Çünkü o demokratik bir örgüt istemiyor. 12 Eylül'den bu yana kapatılan, açık bırakılan örgütlere bir bakalım: TÖB-DER, DİSK, KÖY-KOOP, İKD, İGD gibi işçilerin, köylülerin, kadınların, gençlerin demokratik yığın örgütleri kapatıldı yada bunların çalışmaları durduruldu. Ama patronların gericiliğe, Cunta'ya hizmet eden tüm örgütleri kaldı.

Görüldüğü gibi, Cunta yalnız anti-demokratik örgütler istiyor. Hazırladığı anayasayla da yalnızca anti-demokratik örgütlere yaşam hakkı vermeye hazırlanıyor. Halkın örgütlenme özgürlüğünü en aza indirmeye çalışıyor. Yalnız Türkiye Komünist Partisi'nin serbest bırakılmasını, ilerici partilerin kurulmasını engellemekle kalmıyor; halkımızın içinden çeşitli politik görüşten kişilerin bir araya gelebileceği demokratik - yığınsal örgütlerin kurulmasının da önüne geçmeye çalışıyor.

Değerli dinleyiciler, Halkevleri'nin kapatılması ilericilere, yurtseverlere, demokratlara, komünistlere, CHP'lilere, barış güçlerine indirilen saldırı yelpazesinin bir halkasıdır. Cunta'nın saldırı yelpazesi genişledikçe de Cunta'ya, gericiliğe karşı eylem birliği yolunda atılan adımlar da genişliyor. Yurt içinde ve yurt dışında çeşitli politik görüşten ilericilerin, demokratların Cunta'nın işçi sınıfımızdan, barış güçlerine kadar her türlü saldırısı karşısında birlikte, ortak karşı çıkışları, ortak eylemleri artırıyor.

Sevgili dinleyiciler, Cunta bugün her saldırısıyla gerici anayasasına temel hazırlamaya çabalıyor. Cunta'nın bu manevrasına karşı ulusal, demokratik bir anayasa istemi, gerçek bir demokrasi isteyen her örgütün, her kişinin güçlerini birleştirecekleri bir temel olmalıdır.

17 Mart 1982

●

BREJNIYEV YOLDAŞIN SOVYET SENDİKALAR BİRLİĞİ'NİN 17. KONGRESİ'NDE YAPTIĞI KONUŞMADAN BİR ÖZET

Sendikaların kongresi her ülkenin politik yaşamında önemli bir olaydır. Burada emekçi halkın geniş katmanları temsil edilmektedir. Bugün Sovyetler Birliği'nde sendikal hareket artık hem emekçilerin yanısıra köylü ve kolhozcuları da içeren bir örgüt durumuna geldiği için, hem sayısal, hem de nitel bakımdan kendine özgü bir nitelik taşıyor.

İdeolojik açıdan bu, her zaman sendikal hareketin özünü oluşturuyor. İşçi sınıfının dünya görüşünün tüm sınıf ve sosyal grupların ideolojik konumunu belirlediğini bir kez daha vurguluyor.

Politik açıdan ise bu, Sovyet erkinin, tüm halkın devleti olan Sovyet devletinin temelinin daha da güçlendiğini gösteriyor.

Sosyal açıdan ise bu, köyle kent arasındaki, kol ve kafa emeği arasındaki farkların daha da silindiğini, bunların birbirine daha da yakınlaştığını kanıtlıyor. İşçi sınıfının olduğu gibi kolhozcu köylülüğün de, aynı zamanda emekçi aydınların da sendikal harekete katılması, Sovyet halkının güçlenen birliğinin, gelişmiş sosyalist toplumun çok yönlü gelişmesinin önemli bir belirtisidir.

Sendikalar sosyalist toplumun politik sisteminde önemli bir yer alıyor. Demokrasinin gelişmesinde, emekçilerin komünizm kuruculuğuna daha da çekilmesinde güçlü bir araç durumundadır. Lenin'in sendikaların "yönetim okulu, ekonomi okulu ve komünizm okulu" olduğu yolundaki sözlerini anımsayalım. Bu sözlerde sosyalizmde sendikal hareketin, Leninci görüşün özü gizlenmektedir.

Sovyet erki döneminde bir kaç emekçi kuşağı bu okullardan geçti ve her kuşakla sendikaların toplumsal üretimin artmasına yönelik çabaları her çalışan insanın çalışma ve yaşam koşulları, onun haklarının savunulması, yaşam düzeyinin yükseltilmesi uğrundaki çabalarıyla giderek daha da bütünleşiyor. Görev şudur: Sendikal örgütlerin çalışmalarını bugünkü gereksinimlere daha hızlı, daha enerjik ayarlamaktır. Sendikalar yeni ekonomik ve sosyal sorunlarla daha büyük bir soğukkanlıkla ilgilenmeli, alanlarını ilgilendiren bilime daha yoğun dayanmalı, kadrolarını daha da geliştirmelidir. Sendikalar yeniliğe ve yeniye daha büyük bir sevgi göstermeli, yığınlarla son derece sıkı bir ilişki kurmalı, çalışan insana büyük bir ilgi göstermeli, insan psikolojisi konusunda hızla bilgilenmelidir.

İşte günümüzde bir sendika militanının nitelikleri bunlar olmalıdır.

Devlet organlarının, ekonomi aygıtının ve sendikaların ortak amacı'çalışmalarını ekonomiyi yetkinleştirme ve daha ekonomik duruma getirmek yolunda ayarlamaktır.

Şu da çok önemlidir: Her sendikal örgüt, partinin saptadığı hedeflerin yaşama geçirilmesinde son derece somut ve ciddi olmalıdır...

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Brejniyev, Sovyet Sendikalar Birliği'nin 17. Kongresindeki konuşmasında devamla şunları belirtti:

Ekonomik mekanizmanın yetkinleştirilmesine sendikaların katkısı sorunu kuşkusuz şu yada bu işletmede işçi ekiplerinin sınırını aşıyor. İşçinin kişisel çıkarlarını işletmenin ve toplumun çıkarlarıyla nasıl daha iyi bir uyum içersine sokabiliriz ? Kol emeği nasıl en düşük düzeye indirilebilir ve işgücü serbest bırakıla-

bilir ? Kuşkusuz bizde işgücünün serbest bırakılması kapitalist ülkelerdeki gibi, bunların gereksiz kişiler sayılması anlamına gelmiyor. Çalışma ile ödeme arasında en dolaysız, en açık bağ nasıl kurulabilir ? Bu ve benzeri sorulara yanıt, yalnız bilimsel merkezler ve bilim adamlarınca verilemez. Buna işletmeler de, emekçi kollektifleri, işçi toplantıları da büyük katkıda bulunabilir, bulunmalıdır.

Üretimi gereği gibi geliştirmeden emekçilerin genlik düzeyini yükseltmek olanaksızdır. Aynı zamanda üretimi geliştirmek de emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları ne kadar iyiyse o derece daha başarılı olur. Bu, sosyalist yaşam biçiminin temel direğidir. Toplumumuz ne kadar daha olgunlaşırsa emekçilerin günlük gereksinimlerine o derece daha çok ilgi göstermek zorundayız.

Şöyle bir soru ortaya çıkabilir: Tüm halkın çıkar ve istemlerini dile getiren bir emekçi devletinde sendikaların görevleri, emekçilerin hak ve çıkarını savunma ödevleri güncelliğini yitirmemiş midir ? Hayır, hiç de öyle değildir. Kuşkusuz bizim sendikalarımız emekçileri ne kapitalist devletlerde olduğu gibi devlet karşısında, ne de fabrikatörler karşısında korumak zorunda. O, daha çok Sovyet emekçilerini, kim çeşit organların Sovyet yasalarına karşı eylemlerinden koruyor.

Şu da önemlidir: Sendika yönetici ve militanları dosyalara gömülüp kalmaktan çok insanlarla ilgilenmelidir. Başka bir deyimle burada da bürokratizme karşı savaş, sosyalist demokrasinin çok yönlü gelişmesinde en iyi yöntemdir. İnsanlarımızın yaşamlarıyla ilgili tüm sorunlarda sendikal örgütler, Sovyet erkinin organlarıyla şimdiye kadarkinden çok daha aktif bir işbirliği yapmalıdır. Bunlar arasındaki işbirliği en üst düzeye dek tüm düzeylerde pekiştirilmelidir.

Sosyalizm düşmanları, burjuva ideologları, reformistler ve revizyonistler öteden beri sendikal örgütlerin Marksist - Leninist ilkelerden kopmalarını öğütlüyor. Bunlara ısrarla "tarafsız sendikalar teorisi"ni dayatmaya çalışıyorlar. Ama gerçekte tüm bu denemelerin ardında sendikaları burjuva politikasının, işçi sınıfı çıkarlarına ihanet politikasının yoluna çekme çabaları gizleniyor.

Ülkemizde parti, devlet ve sendikalar dostluk ve koordinasyon içinde ortaklaşa çalışıyor. Herbiri kendi görevlerini yerine

getiriyor. Komünizmin başarısının temeli de bu birlikte yatıyor ve bu birliği hiç kimse sarsamaz.

Günümüzde tüm ülkelerden ,emekçilerin ve onların sendikal örgütlerinin birliği her zamankinden daha zorunludur. Bunların ortak çabaları çoktur. En başta savaş tehlikesinin ortadan kaldırılması, silahlanma yarışının durdurulması ve yumuşama sürecinin korunup sürdürülmesidir. Bunu X. Dünya Sendikalar Kongresi de açıklıkla gösterdi. Bu kongre uluslararası alanda sınıfsal ve anti-emperyalist temel üzerinde birlik ve dayanışma eğiliminin arttığını, savaş tehlikesine karşı barışı güçlendirme savaşımındaki çabaların birleştirilmesi eğiliminin güçlendiğini sergiledi.

Uluslararası durumun karmaşık ve gergin olduğunu söylemek yetersizdir. Bugünkü durum uluslararası ilişkilerin bundan sonraki gelişmesine endişeyle bakmamıza neden oluyor. Örneğin Helsinki Konferansı'na katılan ülkelerin Madrit Toplantısı'nı ele alalım. Halklar bu ülkelerin yöneticilerine güvenlik ve işbirliğini sağlama görevini verdi. Oysa ABD Hükümeti'nin üst düzeydeki temsilcileri ve anlaşıldığı üzere Washington'un baskısıyla NATO üyesi olan tüm öteki ülkeler Madrit'e başka niyetlerle geldiler. Amaçları uluslararası ortamı elden geldiğince zehirlemekti. Bunda bahane olarak Polonya'daki iç gelişmeleri ileri sürdüler. NATO blokunun temsilcileri Polonya Parlamentosu ve Hükümeti'ne ve Polonya Birleşik İşçi Partisi yönetimine, ülkelerindeki iç sorunları nasıl çözecekleri yolunda akıl vermeye yeltendiler. Bu arada Sovyetler Birliği'ne, öteki sosyalist ülkeler topluluğu üyelerine kara çalmaktan da geri durmadılar. Yeryüzündeki en kanlı, en insanlık düşmanı rejimleri destekleyen ve kendi ülkelerinde sendika yöneticilerini, politikacıları öteki demokratik örgütlerin önde gelenlerini yargılayan devletlerin temsilcileri, hiç yüzleri kızarmadan insan haklarının savunulmasından söz ediyorlar. Böylesi eylemler Avrupa'da ve yalnız Avrupa'da değil tüm dünyada yumuşama ve barışçıl işbirliğinin yazgısı üzerinde ciddiyetle düşünmeyi gerektiriyor.

Madrit'teki toplantı yalnız bir örnektir. Genel gelişmeler gösteriyor ki uluslararası ilişkiler kesin bir yol ayrımına gelmiştir. Bunun bir yanı barışın güçlenmesine, devletler arasındaki barışçıl işbirliğinin gelişmesine giden yoldur. Bu yol Helsinki Konfe-

ransı kararlarında, son on yılda imzalanan devletler arası belgelerde kesinlikle saptanan yoldur ve bu yol aynı zamanda halkların ve özellikle Avrupa halklarının pratik deneyimlerinde doğrulanan yoldur.

Sözünü ettiğimiz yol ayrımının öteki yanı ise soğuk savaş kışkırtıcılarının yeniden insanlığı sıcak savaş ışılımına doğru itmekte olduğu tehlikeli yoldur. Bu güçler istiyorlar ki yüzyıllar boyu savaşımlarla elde edilmiş devletler arası hukuksal ve moral normlar bir yana itilsin. Devletlerin bağımsızlık ve egemenlikleri ayaklar altına alınsın. Bunlar istiyorlar ki dünyanın politik haritası değiştirilsin ve tüm anakaralarda koskoca bölgeler kendilerinin yaşamsal çıkar bölgesi ilân edilsin. Bu güçler hiç sıkılmadan ve açıkça ekonomik ve politik istikrarsızlık yolunda çalışıyorlar. Örneği görülmemiş bir ikiyüzlülükle şu yada bu halkın karşılaştığı zorluklar karşısında sevinç çığlıkları atıyorlar. Uluslararası ulaşım ve ticaret alışverişini yaptırımlar ve ambargolarla torpillemek; görüşmeleri sürekli tehditlerle askersel zora başvurma, nükleer silah kullanma tehditleriyle değiştirmek istiyorlar.

Ambargo ve yaptırımlara gelince. Sovyetler Birliği büyük bir devlettir. Ekonomisi güçlüdür. Zengin yeraltı kaynaklarına sahiptir. Sosyalist ülkeler topluluğu bir bütün olarak daha da güçlüdür. Bizim bu gibi yaptırımları ve ambargoları aşabileceğimiz, sanırım ki kuşku konusu bile olamaz. Ama Washington'un "bağlaşıklarım" dediği ülkeler arasında genel gelişmesinde dış ticarete çok daha fazla bağımlı olan ülkeler var. Şöyle ki uluslararası ticaret ve normal ekonomik ilişkiler alanında kovboyca bir politika, halkların desteğini kazanamaz. Böyle bir politikanın geleceği olamaz. Bu gerçek, böylesi bir politika yürütenlerce ne kadar erken kavranırsa herkes için o kadar iyi olacaktır.

Sovyetler Birliği'ne gelince. Biz kalıcı bir barış, karşılıklı yarara dayalı işbirliği politikasını ardıcıl sürdüreceğiz. Buna kalıcılıkla bağlıyız. Başta ABD olmak üzere NATO'nun militarist ve saldırgan politikası, bizi ülkenin savunma gücünü gerekli düzeyde tutmaya yönelik önlemler almaya zorluyor. Bu, günümüz dünyasının çetin bir zorunluğudur ve kuşkusuz barışçıl kuruculuk planlarımız zararına buralara daha önemli kaynaklar ayırmamı-

zı gerektiriyor. Ama daha önce de belirttiğim gibi biz, bu alanlara halkımızın, dost ve bağlaşıklarımızın güvenliğini sağlamak için gerekenin üstünde tek bir ruble bile harcamayacağız.

18 Mart 1982

●

BREJNİYEV YOLDAŞ'IN YAPICI BARIŞ ÖNERİLERİ VE EMPERYALİST SAVAŞ KIŞKIRTICILARIN TUTUMU

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Brejniyev'in Sovyet Sendikalar Birliği 17. Kongresi'ndeki konuşması sırasında açıkladığı yeni, yapıcı, somut barış önerileri dünya kamuoyunun geniş ilgisini çekti. Şimdi Doğu'da, Batı'da, tüm anakaralarda herkes bu yapıcı barış önerilerini tartışıyor. Avrupa'da NATO'nun nükleer silahlanma planlarını yığınsal protestolarla karşılayan tüm barış yanlısı güçler, Moskova'dan yükselen bu önerileri coşkuyla selamlıyor. Fullbright, Kennedy, Mc. Covern gibi Amerikan politikacıları Doğu - Batı ilişkilerinin sağlıklı bir temele dayandırılması için yeni olanaklar açan Sovyet önerilerinin ciddiyetle ele alınmasını istiyorlar. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nden Olaf Palme'ye, Meksika Başkanı Portilla'ya kadar gerçekçi düşünen herkes Moskova önerilerini destekliyor.

Değerli dinleyiciler ilginin böylesine büyük olması yeni barış önerilerinin taşıdığı önem ve ulaşmak istediği yaşamsal nitelikteki amaçlardan kaynaklanıyor. ABD emperyalizmi çatışma, silahlanma ve saldırganlık politikasıyla uluslararası ortamı zehirli-

yor. Nükleer savaş tehlikesini alabildiğine körüklüyor. Sovyetler Birliği yükümlendiği yüce bir sorumlulukla bu serüvenci politikanın karşısına, dünyaya açıkladığı yeni barış önerileriyle bir kale gibi dikiliyor. Brejniyev "Silahsızlanma girişimlerinde sağlıklı bir dönüşüm yapılması ve uluslararası arenada güvenli bir ortamın sağlanması kadar güncel bir sorun yoktur günümüzde..." diyor. Bu görüş gücünü Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 26. Kongresi'nde daha da geliştirilen Leninci barış politikasından, komünizm kuruculuğu yolunda güvenli adımlarla ilerleyen Sovyet halkının dünyada barış özlemlerinden alıyor.

Sovyetler Birliği yeni önerilerde, tek yanlı moratoryum uygulamasına gideceğini açıkladı. Bu, Sovyetler Birliği'nin Avrupa kesimindeki orta menzilli nükleer silahları nicel ve nitel bakımdan durdurmasını öngörüyor. SS 4 ve SS 5 tipi eski roketlerin SS 20' lerle değiştirilmesini durduruyor. Moskova, Avrupa'da gerginlikte yükseliş olmadığı sürece ABD ile eşitlik ve eşit haklılık temelinde bir anlaşma bağlanana kadar, daha bu yıl içinde orta menzilli roketlerde tek yanlı indirime gideceğini de karar bağlıyor. Moskova bu önerilerinin Pershing 2 ve kanatlı roketlerin Avrupa' ya yerleştirilmesi planlarında pratik girişimlere geçilinceye kadar geçerli sayılacağını bildiriyor. Sovyetler Birliği deniz filolarının askersel devriye alanlarının daraltılmasını, deniz ve okyanuslarda güven sağlayıcı önlemlerin işletilmesini istiyor. SALT görüşmelerine yeniden başlanmasını öneriyor, "Bu görüşmeler yeni yeni silahlanma alanları açılmasına neden olmamalıdır" diyor.

Değerli dinleyiciler, bunlardan daha yapıcı, daha somut, daha insancıl bir tutum olur mu ?

Bu barış önerileri herşeyden önce nükleer savaş tehlikesini azaltmayı öngörüyor. Silahsızlanma çabalarının yaşamın tüm alanlarını kapsaması yollarını daha da açıyor. Halkların barış, güvenlik ve işbirliği içinde yaşayıp geçinmelerine yeni olanaklar yaratıyor. Nükleer silahlardan arınmış bölgelerin oluşturulmasına katkıda bulunuyor.

Değerli dinleyciler, bunlardan daha yapıcı, daha somut, daha insancıl bir öneri olur mu ?

Brejniyev'in de vurguladığı gibi, bugün yığınsal nükleer silahları, yığınsal kırım silahlarını kontrol altına alma, bir savaş tehli-

kesini önleme olanağı hâlâ daha mevcuttur. Bu nedenle emperyalizmin Sovyetler Birliği'nin görüşme çağrıları, yapıcı önerileri karşısındaki engelleyici tutumları tehlikeli bir tutumdur. Halkların barış konusundaki kaygısını artırmaktadır. Yine bu nedenle karşı tarafın da yapıcı bir tutum alması son derece zorunludur. Bu sosyalist ülkelerin olduğu gibi tüm dünya halklarının da öz çıkarlarına uygundur. Sovyetler Birliği'nin bu yeni önerileri barışın ve güvenliğin sağlanmasından yana olan tüm dünya güçlerini, bu arada NATO üyesi ülkelerdeki barışçı güçleri yüreklendirici, yeni savaşımlara itici bir adımdır.

Bu Türkiye işçi sınıfı, ilerici - demokratik güçleri, halkımız için de böyledir. Bilindiği gibi bir NATO ülkesi olan Türkiye topraklarında nükleer başlıklı füzeler vardır. ABD'nin, NATO'nun yeni atom füzeleri kararlarının Türkiye'yi de içine alması planları yapılmaktadır. Akdeniz'de ABD emperyalizminin nükleer silahlarla donatılan denizaltıları devriye geziyor. Bunlar, ABD emperyalizminin Sovyetler Birliği'ne, sosyalist ülkelere karşı bir tehdit aracı olarak kullandığı Türkiye'yi, çıkacak bir nükleer savaşta, daha ilk dakikalarda küle çevirecek tehlikelere açıktır.

İşte bu nedenle Sovyetler Birliği'nin yeni barış önerileri halkımızın güvenliği, ulusal bağımsızlığımız açısından böylesine yaşamsal ve günceldir. Bu önerileri desteklemek barıştan, demokrasiden, yumuşamadan yana olan herkesin görevidir. Bugün bundan daha önemli, daha sorumlu bir görev yoktur.

19 Mart 1982

●

24 OCAK KARARLARINDAN KİM YARARLANIYOR ?

Değerli dinleyiciler;

Türkiye'nin ekonomik durumu 24 Ocak Kararları'ndan sonra, hele hele 12 Eylül Darbesi'nden sonra iyiye mi gidiyor, yoksa kötüye mi ? Bu soruya kimler, nasıl yanıt veriyor değerli dinleyiciler ? Sofrasından eti çoktan kaldıran, gün geçtikçe de bir dilim ekmeği eksilen, her gün onlarcası iflâs eden, boynunu vuracak kılıç gibi işsizlik korkusuyla yaşayan, 1.000 - 2.000 lira ile ancak filesinin yarısını bile doldurabilen işçisiyle emekçisiyle memuruyla köylüsüyle esnafıyla halkımızın içinden "Ekonomik durum iyiye gidiyor!" diyebilecek bir kişi çıkabilir mi ? Gelin görün ki tekeller, büyük patronlar, yani bir avuç gerici öyle demiyor. 24 Ocak Kararları'ndan sonra milyarlarına milyarlar katan tekeller ekonomik politikadan çok memnun. Çünkü onlara göre Türkiye'nin ekonomik durumunun iyiye gitmesinin tek bir anlamı var: O da kendi zenginliklerinin artması. "Halkın durumu nasıldır ?" deyince "Biraz daha kemerleri sıkmaları gerekir" demekten öteye ağızlarını bıçak açmıyor. Örneğin, Cunta'nın geçtiğimiz günlerde kapattığı Arayış dergisi, 24 Ocak Kararları'nın baş mimarı diye bilinen Turgut Özal'a, 24 Ocak Kararları'nın yıldönümünde,

"Ekonomik duruma bağlı olarak halkın durumunu, çeşitli toplum kesimlerinin durumunu tahlil eder misiniz ?" diye bir soru sormuş. Dergi 50. sayısında, iki hafta geçtiği halde Özal'ın bu sorunun yanıtını bir türlü veremediğini yazıyor.

Değerli dinleyiciler, 24 Ocak Kararları'ndan sonra altın devrini yaşayan tekeller ve onların adamı olan Turgut Özal ve şebekesi, Cunta'ya övgüler düzüyorlar. Sınıf sendikalarını kapatan, grevleri yasaklayan, açık kalan sendikaların elinden toplu sözleşme ve sendikal çalışma hakkını alan, CHP'ye kadar tüm muhalefet güçlerine saldıran Cunta'nın erke gelmesinden sonra 24 Ocak Kararları'nı daha rahat uyguladıklarını söylüyorlar.

Odalar Birliği başkanları, Başbakan Ulusu ile yaptıkları görüşmede "ekonomik politika devam etmeli" diyor. Türkiye'nin en zenginlerinden bir olan Sabancı, "Bu ortamdan iyice faydalanalım" diyor, "Bu hükümet, bu Cunta işbaşında iken bütün sorunlarımızı çözelim" diyor. Turgut Özal, "Geçirdiğimiz tecrübelerden ders alarak iş barışını bir daha bozulmamak üzere sağlamaya ve bunu sağlam temellere oturtmaya kararlıyız" diyor. Açıkçası, bundan böyle kolay kolay grev yaptırmayacağız, sendikalaşma hakkını kısıtlayacağız, bizim görüşümüz dışında örgütlenmelere izin vermeyeceğiz, diyor. Cunta bu gericilere verdiği desteği daha da artırıyor. Yüzlerce tekel-dışı işletme sıkı para politikası, kredi faizlerinin yükü ile birbiri ardına iflâs ederken Cunta şimdi de destekleme ve fiyat istikrar fonundan tekellere faizsiz kredi vermeyi kararlaştırdı.

Öteyandan değerli dinleyiciler, Kastelliler, Koçlar, Sabancılar sayesinde kalem oynatabilen Nazlı Ilıcak, Rauf Tamer, Metin Toker gibiler de Cunta'ya, halka uygulanan baskılar konusunda koşulsuz destek veriyorlar. Ama toprak reformunda olduğu gibi tekellerin, toprak ağalarının, gericilerin çıkarına uymayan en küçük bir adım olasılığı bile sözkonusu olunca Cunta'yı en sert biçimde eleştirmekten çekinmiyorlar. Metin Toker açıkça, "Toprak reformu konusu tekin değildir" diyor. "Bu konu çok geniş kitleleri (yani tekelleri ve toprak ağalarını da) ilgilendirir" diyor. "Onun için bu konuya dokunmayın (yani gericilerin çıkarlarına ilişmeyin)" diye Cunta'yı uyarıyor. Toker sonra dönüyor, "Ekonomik durum iyiye gidiyor ama halk bunun nimetlerini şimdi

değil gelecekte bir gün görecektir" diyor. Halka, "İnancını kaybetmeden dişini biraz daha sıkarak bekle" diyor. 24 Ocak Kararları'na karşı çıkanlara, halkımızı savunanlara "halkımız sabırla beklesin. Siz bu işe ne karışıyorsunuz ?" diye saldırıyor.

Değerli dinleyiciler, Cunta, "Bu ortamdan iyice faydalanalım" diyen Sabancı'ların, "İşçilere grev yaptırmamak, istedikleri gibi sendikalaşmalarını önlemek için sağlam önlemler alacağız" diyen Özal'ların istediği gibi, tekellerin desteğini sürekli artırıyor. Halktan topladıklarını tekellere aktarıyor. Halkımıza ve ülkemize çok ağır yükler getiren 24 Ocak politikasını rahatça uygulayabilmeleri için tekellere her türlü olanağı sağlıyor.

Bugünü aratmayacak bir anayasa hazırlıyor değerli dinleyiciler. Bugün böyle bir politikaya karşı çıkan, halkımızın daha çok ezilmesinin önüne geçmek isteyen, Cunta'ya, tekellere karşı olan herkes ulusal, demokratik bir anayasa için savaşımda yerini almalıdır.

19 Mart 1982

●

ABD : ULUSLARARASI TERÖRİZMİN BAŞ DESTEKÇİSİ

Değerli dinleyiciler;

Bundan iki gün önce Nikaragua'da olağanüstü durum ilan edildi. Devrim kazanımlarını korumak ve ABD'nin provokasyonlarını geri püskürtmek için alındı bu karar. Amerika'da yayınlanan Newsweek dergisinin bir haberi, Reagan yönetiminin Orta Amerika'daki gerici hükümetlere, öncelikle de Nikaragua'ya karşı yoğun bir saldırı hazırlıkları içine girdiğini açığa vurdu. CIA'in Nikaragua'ya silahlı müdahale planını onaylayan Reagan yönetimi, Honduras'ta dört uçak alanını, ABD işgal birliklerinin yararlanabileceği biçimde işletmeye başladı. U-2 casus uçaklarını yeniden devreye soktu. Honduras'taki gerici rejimi, Sandinist Devrimi'ni boğmak için kullanmayı da hesaplayan Washington yönetimi, bu ülkeye 11 milyon dolarlık bir silah yardımında bulundu.

ABD emperyalizminin Nikaragua'ya karşı giriştiği bu saldırı planları, Reagan'ların, Haig'lerin, Orta Amerika'da gerginliği Küba ve Sovyetler Birliği'nin artırdığı yalanlarını da gözler önüne serdi. Bunlar kendi saldırgan planlarını gizlemek ve Amerikan halkının bu serüvenci politikaya karşı tepkisini yatıştırmak için

bu bölge halklarına yönelik, sözüm ona Sovyet, Küba, Nikaragua tehlikesi gibi bir yalana başvurmuşlardır. Ama Nikaragua'ya, öteki ilerici hükümetlere karşı Florida ve California'da terörist grupları eğiten Reagan yönetiminin ta kendisidir. Bu yönetim Orta Amerika'da emperyalizmın çıkarlarına karşı koyan her hükümeti devirmek için planlar hazırlamıştır. İlân edilmemiş bir savaşa başvurmuştur. Bunun için acil saldırı birlikleri kurmuştur.

Ama Reagan yönetimi ilân edilmemiş savaşı yalnızca Orta Amerika'da değil, bölgemizde de sürdürüyor. İran örneğinde bunu kanıtlamak olanaklıdır. Daha geçenlerde Washington Post gazetesi, CIA'in, Türkiye'nin Doğu bölgelerinde karargâh kuran İranlı karşı-devrim gruplarını desteklediğini yazdı. Öteyandan ABD, Afganistan'a, Libya'ya karşı da şantaj, baskı ve tehditlerini de aralıksız sürdürüyor. İlân edilmemiş savaş yöntemleri uyguluyor. Bu ülkelerdeki ilerici rejimleri yıkmaya çalışan terör gruplarını silahlandırıyor. Bunları provokasyonlara sürüklüyor.

ABD emperyalizminin politikasında yoğunluk kazanan bu yöntemler, uluslararası alandaki gergin durumu daha de tehlikeye sokuyor. Ama aynı zamanda bu şantaj, tehdit ve ilân edilmemiş savaş yöntemleri, ABD emperyalizminin uluslararası terörizmin baş destekçisi ve uygulayıcısı olduğunu bir kez daha vurguluyor.

19 Mart 1982

●

CUNTA'NIN YENİ BİR MANEVRASI: İŞSİZLİK SİGORTASI

Değerli dinleyiciler;

17 Mart günlü Tercüman gazetesi, işsizlik sigortası uygulamasına geçileceğini yazıyor. İşsizlik sigortası, binlerce emekçiyi işten atmaya hazırlanan, işçilerin, memurların ücretlerini yeni yöntemlerle düşürmeye çalışan Cunta'nın yeni bir manevrasından başka bir şey değildir. Çünkü işsizlik sigortası uygulanmaya başlandığı anda, işçilerin ücretlerinden, memurların maaşlarından, her ay ağır vergilerin yanında işsizlik sigortası primi de kesilmeye başlanacaktır. Açıktır ki bu yollarla elde edilecek milyarlarca liranın çoğu, daha önce MEYAK gibi örneklerde de gördüğümüz gibi işsizleri korumak için kullanılmayacak, doğrudan tekellere aktarılacaktır. Yani işçilerin, emekçilerin cebinden çalınan paralarla tekeller için yeni bir para fonu kurulmaya çalışılmaktadır.

Diğer yandan işsizlik sigortasının esas amaçlarından birinin ne olduğuna dair ipuçları da açığa çıkmaktadır. Büyük banker kuruluşlarından MEBAN'ın düzenlediği bir açık oturumda konuşan Profesör Akın İlkin şöyle diyor :

"İşsizlik sigortasını memurlardan başlatmak ve bu şekilde me-

mur sayısını azaltmaya çalışmak faydalı neticeler doğurabilir..."

Anlaşıldığı gibi Cunta, işsizleri açlıktan kurtarmak, korumak gerekçesiyle uygulayacağı işsizlik sigortasını aslında binlerce kişiyi daha işten atmak için kullanacaktır. İşten atacağı binlerce memura vereceği üç, beş kuruşla da onların desteğini ayakta tutmaya çalışacaktır. Görülüyor ki işsizlik sigortası bir aldatmacadan, bir göz boyama oyunundan başka bir şey değildir.

Türkiye'de işsizlik bugün ortaya çıkmış bir konu değildir. Kapitalizmin özünden kaynaklanan yapısal bir işsizlik vardır Türkiye'de. Hergün toprağından kopan, köyden şehire göç eden, gün geçtikçe yoksullaşan küçük mülk sahipleri oluşturmaktadır altı milyona varan işsizler ordusunun çoğunluğunu. Bunlara şimdi de dış ülkelerde işlerine son verilip yurda dönmeye zorlanan yüz binlerce işsiz daha eklenecektir. Nitekim işsizlik bugün ülkemizde öyle bir hale gelmiştir ki işsizliğe, bir çok çevrelerce patlamaya hazır sosyal bir sorun olarak bakılmaktadır. Örneğin, 16 Mart günlü Hürriyet gazetesinde Oktay Ekşi, Türkiye'de işsizlik oranının yüzde 16'ya çıktığını belirterek, işsizliği "saatli bomba"ya benzetmektedir. İşsizliğe çare olarak işsizlik sigortasının öne sürülmesi ise işsizlerin daha iyi yaşamak için grev yapma, sendikalaşma gibi savaş olanaklarını elinden alan, sendikaları kapatan, çalışanların vergilerini artırıp, sosyal haklarını azaltan, yüzlerce işçiyi, memuru işten atan, tarım emekçisinin taban fiyatlarını düşüren, toprak reformu istemeyen Cunta'nın yalnızca bir aldatmacasıdır. İşsizlik sigortası ancak köklü demokratik değişikliklerle ele alınırsa bir anlam kazanır.

TKP Programı'nda belirtildiği gibi, işsizlik hızlı bir endüstrileşme, köklü bir toprak reformu ve sömürücü zümrelerin çıkarlarına işleyen kapitalist sistemin kökünden değiştirilmesi ile ortadan kalkar. İşsizlik, uluslararası tekellerin Türkiye halkını soymalarına, onun zenginliklerini talan etmelerine son verilmeden çözümlenemez.

Evet değerli dinleyiciler, tüm bu demokratik dönüşümlerle ele alınmadığı takdirde işsizliği çözmek için ortaya atılacak her öneri yalnızca bir uydurmaca olarak kalacaktır. Tüm işçiler, tüm memurlar, çalışan emekçi halkımız, Cunta'nın işsizlik sigortası

manevrasına karşı uyanık olmalı, böylesi girişimlerin arkasındaki art niyetleri açığa çıkarmalıdır.

22 Mart 1982 Pazartesi

●

ULUSLARARASI İLİŞKİLERDE YOL AYRIMI VE TÜRKİYE

"Genel gelişmeler gösteriyor ki uluslararası ilişkiler kesin bir yol ayrımına gelmiştir. Bunun bir yanı barışın güçlenmesine, devletler arasında barışçıl işbirliğinin gelişmesine giden yoldur. Bu yol ayrımının öteyanı ise soğuk savaş kışkırtıcılarının insanlığı yeniden sıcak savaş uçurumuna doğru itmekte olduğu tehlikeli yoldur..."

Bu sözler, değerli dinleyiciler, Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri ve Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanı Brejniyev yoldaşa ait. Sovyet parti ve devletinin başta gelen yöneticisi, böylesi bir saptama ile yadsınamaz bir gerçeği dile getirdi.

Bugün uluslararası durumun son derece gergin olduğu, nükleer savaş tehlikesinin her zamankinden daha büyük olduğu ortadadır. Bu durumun başlıca nedeni genel olarak emperyalizmin ve özellikle ABD emperyalizminin uluslararası ilişkilerde gerginlik ve çatışma politikasına doğru dümen kırmasıdır. Somutta bu, nükleer silahlanmayı hızla tırmandırmada, özellikle de NATO'nun Brüksel'de aldığı, Batı Avrupa'ya 572 tane yeni tipten nükleer füze yerleştirilmesine ilişkin kararda kendini en açık gösteriyor.

Brüksel kararının uygulanması demek, uluslararası güçler dengesini emperyalizmden, NATO'dan yana değiştirmek; Sovyetler Birliği'nin de kendinin ve bağlaşıklarının güvenliğini güvenceye almak için aynı yönde gerekli önlemleri almasına yol açmak; tek sözle silahlanma yarışını tırmandırmak; kontrol edilemez hale getirmek demektir. Bu da nükleer savaş uçurumuna hızla yaklaşmaktan başka bir şey değildir. Buna, örneğin SALT 2 Anlaşması'nın, ABD tarafından baltalanmasını, Pentagon'un nötron bombasının yanısıra kimyasal ve bakteriyolojik silah üretimine yönelik karar almasını, uzayda laser silahları deneme girişimlerini de katarsak tehlikenin boyutları daha açık ortaya çıkıyor.

Kuşku yok ki değerli dinleyiciler, ABD'nin ve NATO devletlerinin Madrit, Viyana ve Cenevre görüşmelerinde aldıkları kuvvete dayanma konumu, Washington'un yeryüzündeki en insanlık düşmanı rejimleri hızla silahlandırıp var güçle desteklemesi, Orta Amerika ve Karaipler'de, Yakın Doğu'da ilerici ülke ve hareketlere karşı tehditleri ve saldırı planları, nihayet saldırgan NATO'nun eylem alanının genişletilmesine yönelik somut girişimler bu politikanın öteki parçalarını oluşturuyor. Sosyalist ülkelere karşı karaçalma, yaptırımlara girişme politikalarını da unutmamak gerekir. İşte uluslararası gericiliğin, ABD emperyalizminin ve NATO'nun yürüdüğü tehlikeli yol anahatlarıyla budur.

Bugün ortada duran yol ayrımının öteyanında ise başka bir yol vardır. Bu yol, barışın güçlenmesine, yumuşamanın sürdürülmesine, tüm devletler arasında karşılıklı yarara dayalı işbirliğinin güçlenmesine giden yoldur. Bu yol, Helsinki Konferansı kararlarında, son on yılda imzalanan devletlerarası belgelerde kesinlikle saptanan yoldur. Bu yol, dünya halklarının, özellikle Avrupa halklarının trajik deneyimlerinde doğrulanan yoldur.

Bu yolu seçenlerin başında Sovyetler Birliği, öteki sosyalist ülkeler, dünya barış güçleri, ilerici ülkeler yer alıyor. Sovyetler Birliği, sosyalist ülkeler nükleer silahlanma yarışının önlenmesi, Orta Avrupa'daki silahlarda indirim yapılması, stratejik silahların sınırlandırılması, Avrupa'daki orta menzilli nükleer silahların azaltılması ve daha bir çok konuda somut, yapıcı önerilerle ortaya çıkmış bulunuyor.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi 26. Kongresi barış programını açıkça ortaya koymuş bulunuyor. Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri, Sovyet Sendikalar Birliği'nin 17. Kongresi'nde de emperyalizmin tutumu yüzünden çıkmazla karşı karşıya bulunan Cenevre görüşmelerini kolaylaştırmak için yeni somut öneri ve girişimler açıkladı. Bu arada tek yanlı moratoryum uygulanacağını bildirdi.

Ancak tehlike yolunu seçenler bu önerilere olumlu yanıt verecekleri yerde, örneğin NATO Nükleer Planlama Grubu toplantısında, Brüksel'de aldıkları son derece tehlikeli kararı nasıl uygulayacaklarını görüşüyorlar.

Sayın dinleyenler, bütün bu sorunlar, ülkemizi ve halkımızın geleceğini çok yakından ilgilendiriyor. Türkiye bir NATO üyesi. Topraklarında yığınla atom silahı ve üssü var. Üstelik ABD'nin baskıları yoğunlaşıyor. Cunta bu baskılar karşısında boyuna geriliyor.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 7 Eylül 1981 günlü çağrısında ivedelikle vurgulandığı gibi, ülkemizin barışçı geleceğiyle Reagan yönetiminin dayatmaları arasında kesin bir seçim yapmak zorunluktur.

"Uluslararası durumun karmaşık ve gergin olduğunu söylemek yetersizdir. Bugünkü durum, uluslararası ilişkilerin bundan sonraki gelişmesine endişeyle bakmamıza neden olmalıdır. Barış ve yumuşama davasından yana tutum almamıza yol açmalıdır" diyor Brejniyev yoldaş, Sovyet sendikalarının kongresinde yaptığı konuşmada. Doğrudur. Cunta'nın tüm temsilcileri, askersel yönetim, Bulgaristan gezisinde olsun, öteki gezilerde olsun barıştan yumuşamadan yana bol bol söz ettiler. Ama bunun yetersiz olduğunu gelişmeler de gösteriyor.

Türkiye de kesin ayrımını yapmak zorundadır. Ancak bugünkü Cunta'nın varlığı ve uygulamaları bunun önünde giderek daha büyük bir engel durumuna geliyor. Tek çıkar yol, tüm zorluklara, bütün baskılara karşı yurdumuzun ve halkımızın, atom savaşında kül olmak istemeyen herkesin, tüm örgüt ve kişilerin barış davasında güçlerini birleştirmesi, eylemlerini güçlendirmesidir.

23 Mart 1982

GÜNEŞ BALÇIKLA SIVANMAZ

Yeni anayasanın hazırlandığı şu günlerde değerli dinleyiciler, "Devlet başkanının yetkileri mi, yoksa parlamentonun yetkileri mi daha geniş olsun ?" diye sürekli bir tartışma önesürülüyor. Bu tartışma özellikle devlet başkanının yetkilerinin artırılması üzerinde yoğunlaştırılıyor. Öyle ki sanki bu konu anayasanın en önemli maddesi gibi gösterilmeye, kabul ettirilmeye çalışılıyor. Kuşkusuz bugünkü koşullarda devlet başkanının yetkilerinin artırılması gözardı edilemeyecek önemde bir sorundur. Yeni anayasada her türlü demokratik hak ve özgürlüklerin nice kısıtlanacağı, 141 ve 142 gibi düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü kısıtlayan maddelerdeki cezaların daha da artırılacağı belli olduğuna göre, gelecek rejim açısından devlet başkanının yetkilerinin artırılması daha da bir önem kazanıyor.

Sözüm ona demokrasi adına propagandası yapılan bu konuyu kimlerin ön plana çıkardığına baktığımızda ise amaçlarının demokrasi değil yalnızca tekellerin, gericiliğin çıkarlarını korumak olduğu hemen kendini belli ediyor. Dikkat edilirse bu sorun, gerici basının, gittikçe tekellerin hizmetine giren gazetelerin kimi yazarlarınca tartışma konusu yapılmakta ve savunulmaktadır.

Bu yazarlardan biri Metin Toker. Metin Toker, 18 Mart günlü Milliyet gazetesindeki yazısında, "Önümüzdeki dönemde Türk demokrasisinin kuvvetli müessesesi devlet başkanlığı olacaktır" diyor. Türkiye'yi 12 Eylül'e getiren olayların en önemli nedenini devlet başkanının yetkilerinin az olmasına bağlıyor. Suçu Cunta'nın feshettiği parlamentoya atıyor. Şimdi bu organı öyle bir kuvvetlendirelim ki yetkileri halkın seçeceği parlamentonun üstünde olsun, diyor. Toker, kraldan fazla kralcı kesilerek, "Devlet başkanının yetkilerini artırmak yetmez. Onun seçimini de halka bırakmayalım" diyor. İstenildiği gibi bir devlet başkanı seçilmesi isteniyorsa, parlamentonun, devlet başkanı tarafından tepeden atanacak, yani gericilerin ve ordunun güdümünde ikinci bir meclisle (!) tamamlanmasını öneriyor. Yani, çıkarlarımızı sağlam tutmak istiyorsak, halkı temsil etmese bile yine de halkın oylarıyla seçilecek parlamentoya, yeni kurulacak partilere de güvenmeyelim, diyor.

Metin Toker, demokrasi düşmanlığında daha da ileri gidiyor. Tepeden atanacak bu sözde ikinci meclis, parlamentonun işlerine de karışsın, yasaların çıkmasında, uygulanmasında söz sahibi olsun, diyor.

Değerli dinleyiciler, Metin Toker ve onun gibiler, devlet başkanının yetkileri sorununu niye sürekli ön plana çıkarıyorlar? Tekellerin, gericilerin çıkarlarını korumaktan başka ne amaçları var? Onlar güneşi balçıkla sıvamaya çalışıyorlar. Türkiye'yi 12 Eylül'e getiren temel nedenin, Türkiye'de gerçek bir demokrasi olmadığından kaynaklandığını gizlemeye çalışıyorlar. 12 Eylül öncesinde de demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlı olmasından kaynaklandığı gerçeğini gözardı etmek, halkımızdan saklamak istiyorlar. Diğer yandan da anayasaların esas belkemiğini oluşturan demokratik hakların bugün yeni anayasayla daha da kısıtlanmaya, boğulmaya çalışıldığını unutturmak, bu konu üzerine tartışma açılmasını engellemek istiyorlar. Onun için sürekli dikkatleri hep devlet başkanının yetkileri üzerine çekmeye çalışıyorlar.

Değerli dinleyiciler, anayasa da bir kurumdur. Bugün hazırlanan gerici anayasa ise geçilmeye çalışılan otoriter rejimin yasal dayanaklarını oluşturacaktır. Otoriter bir rejimin yasal dayanak-

larını oluşturan böylesi bir anayasa ise çıkarlarının korunmasını isteyen halkımızın alternatifi olamaz.

Halkımızın çıkarlarını koruyacak olan anayasa böylesi karanlık kafaların değil, ama ulusal demokratik güçlerin birlikte hazırlayacağı, ulusal demokratik bir anayasadır. Çıkarlarının savunulmasını, demokratik haklarının garantiye alınmasını isteyen halkımızın, ulusal, demokratik bir anayasadan başka ise bir alternatifi yoktur.

●

SORUNU DAĞDAN DÜZE İNDİRİNCE...

Değerli dinleyiciler;

Sivil gerici çevrelerin dilinin altında bir bakla var. Eveleyip geveliyorlar. Sorunu dolaştırıyorlar. Ama bu arada kendi kendilerini ele veriyorlar.

Tercüman gazetesi yazarı Nazlı Ilıcak, "Orta Amerika Ülkeleri ve Demokrasi" başlıklı yazısında ilginç şaşırtmalar yapıyor. Örneğin, Orta Amerika ülkelerinde diktatörlük rejimleri altında terörün durmadığını söylüyor. Bu ülkelerde yapılan seçimlerin sonuçlarına değiniyor. Başkanlık sistemiyle yönetilen bu ülkeler için bu seçim sonuçlarının hiç de parlak olmadığını yazıyor. Doğru bunlar. Ama Ilıcak hemen ardından diyor ki: Türkiye'de hiç kimse, Güney Amerika'nın yaşadığı bunalımlardan dolayı "başkanlık sistemi"ni desteklemiyor.

Hergün gazeteleri izleyenler, Ilıcak da içinde olmak üzere, gerici karakafaların otoriter, baskıcı bir rejimi savunduklarını biliyor. O halde Ilıcak ne demek istiyor ? İşte sözün döndürülüp dolaştırıldığı, bu arada Latin Amerika ülkeleriyle ilgili olarak bir çok gerçeğin de itiraf edilmek zorunda kalındığı nokta burasıdır.

Ilıcak burada AP başları adına konuşuyor. Emperyalizme ve tekellere sivil maskeli bir diktatörlüğü AP eliyle yürütme teklifi yapıyor.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi yayın organı Atılım gazetesinin Mart sayısında belirtildiği gibi, gericilik sivil rejime hazırlanıyor. Gericiliğin sivil ve askersel temsilcileri arasındaki kapışma, aslında ne başkanlık sistemi, ne de hükümet modeli üstünedir. Onlar gelecekte halkın sömürülmesinin kimler eliyle yürütüleceğinin hesabı içindedir. Ilıcak'ın sözcülüğünü yaptığı AP başlarının, bu astığı astık, kestiği kestik hükümet modeli, sivil gericiliğin, gelecekte ordunun demir yumruğunu da denetimine almak isteğini yansıtıyor. Yine Atılım gazetesinde belirtildiği gibi Cunta'nın içte ve dışta yalıtlanmasından kendi hesabına yararlanmak istiyor. Emperyalizme ve işbirlikçilerine "daha az resmi" bir formül öneriyorlar. İşte Ilıcak'ın, sözde başkanlık sistemine karşı çıkarken dilinin altında gizlediği bakla budur. Sivil gericiliğin hesabı budur. Yoksa gericiliğin sivil ve askersel temsilcileri koyu karanlık bir rejimde çoktan anlaşmışlardır.

Şimdi hazırlanmakta olan anayasa işte böyle koyu karanlık bir rejimin anayasasıdır. Gericilik, anayasa tartışmalarını istediği platforma çekmeye, tartışmaları saptırmaya, "Başkanlık sistemi mi ?", "Hangi hükümet modeli ?" gibi çarptırımlarla oyalanmakta, bir dediğine ertesi gün karşı çıkmaktadır. Önemli olan bu sis perdesinin, bu kör karanlığın ardında neler olup bittiğini görmek, anayasa tartışmalarını sürekli olarak ayakları üstüne oturtmaktır. Önemli olan: Anayasa'da halkın yeri, politik partilerin yeri ne olacaktır ? Halkın temel hak ve özgürlükleri, örgütlenme, söz ve gösteri özgürlüklerinin yeri ne olacaktır ? İşçi sınıfının ve tüm çalışanların toplu sözleşme, grev ve sendikalaşma özgürlüklerinin yeri ne olacaktır ? Yeni anayasada ulusal bağımsızlığın, ekonomik bağımsızlığın, demokratik bir toprak reformunun yeri ne olacaktır ? Demokratik bir seçim sistemi güvence altına alınacak mıdır ? Faşist parti yasaklanacak mıdır ? Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük, işçi sınıfının politik örgütlenmesine özgürlük tanınacak mıdır ? İşte işçilerin, köylülerin, emekçi halkın, demokrat aydınların anayasa konusunda üzerinde tartışmak istedikleri, tartışık-

ları, görüşlerini her türlü baskıya karşın söyledikleri konular bunlardır. Bunlar, anayasanın can damarlarıdır. Halkımızın can damarlarıdır. Ama gericiliğin asker ve sivil kesimleri anayasa tartışmalarının bu platformda yürütülmesine yanaşmıyorlar. Çünkü onlar 1961 Anayasası'nı yırtmakta ve gelecekteki zulüm düzeninin anayasası üzerinde çoktan anlaştılar.

Şimdi hazırlanmakta olan anayasa işte böyle koyu karanlık bir rejimin anayasasıdır. Gericilik, anayasa tartışmalarını istediği platforma çekmeye, tartışmaları saptırmaya, "Başkanlık sistemi mi?", "Hangi hükümet modeli?" gibi çarptırımlarla oyalanmakta, bir dediğine ertesi gün karşı çıkmaktadır. Önemli olan bu sis perdesinin, bu kör karanlığın ardında neler olup bittiğini görmek, anayasa tartışmalarını sürekli olarak ayakları üstüne oturtmaktır. Önemli olan: Anayasa'da halkın yeri, politik partilerin yeri ne olacaktır? Halkın temel hak ve özgürlükleri, örgütlenme, söz ve gösteri özgürlüklerinin yeri ne olacaktır? İşçi sınıfının ve tüm çalışanların toplu sözleşme, grev ve sendikalaşma özgürlüklerinin yeri ne olacaktır? Yeni anayasada ulusal bağımsızlığın, ekonomik bağımsızlığın, demokratik bir toprak reformunun yeri ne olacaktır? Demokratik bir seçim sistemi güvence altına alınacak mıdır? Faşist parti yasaklanacak mıdır? Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük, işçi sınıfının politik örgütlenmesine özgürlük tanınacak mıdır? İşte işçilerin, köylülerin, emekçi halkın, demokrat aydınların anayasa konusunda üzerinde tartışmak istedikleri, tartıştık-
ları, görüşlerini her türlü baskıya karşın söyledikleri konular bunlardır. Bunlar, anayasanın can damarlarıdır. Halkımızın can damarlarıdır. Ama gericiliğin asker ve sivil kesimleri anayasa tartışmalarının bu platformda yürütülmesine yanaşmıyorlar. Çünkü onlar 1961 Anayasası'nı yırtmakta ve gelecekteki zulüm düzeninin anayasası üzerinde çoktan anlaştılar.

Şimdi gericiliğin sivil kanadı, parlamenter kılıflı diktatörlüğün AP eliyle yürütülmesini teklif ediyor, Bunu halkın muhalefetine karşı Cunta'nın en iyi yolu olarak emperyalizme ve tekellere tanıtıyor. AP başları adına, tekeller adına konuşan Ilıcak'ın dilinin altındaki bakla budur.

Değerli dinleyiciler;

Tercüman yazarı Nazlı Ilıcak'ın "Orta Amerika Ülkeleri ve De-

mokrasi" başlıklı yazısında önemli bir itiraf daha var. Ilıcak, Orta Amerika ülkelerindeki diktatörlüklerle ABD yönetiminin sıkı fıkı ilişkisini gözler önüne seriyor. Kanlı diktatörlüklerin yönetimleri altındaki bu Orta Amerika ülkelerindeki seçimlerde ABD' nin parmağını, eleştirir biçimde olmasa bile, gösteriyor. Peki, Türkiye'deki Cunta, Ilıcak'ın temsilcisi olduğu en Amerikancı sivil güçler desteği kimden alıyor ? Orta Amerika'daki kanlı diktatörlükleri destekleyen ABD yönetimi, Türkiye'deki Cunta'ya böylesine destek vermeseydi Cunta bir gün bile ayakta kalabilir miydi ?

İşte Ilıcak bunu gözlerden gizliyor. Gerici burjuva basınında çıkan yazılarda karakafalıların ne demek istediklerini anlamak, sözde demokrasi havarisi gibi görünmelerinin altını biraz deşelemek, sorunları dağdan düze indirmek, kısacası "Amerikanca'dan Türkçe'ye" çevirmek gerekiyor.

25 Mart 1982 Perşembe

●

CUNTA'NIN YENİ SLOGANI: AFGANLI TERÖRİSTLER İÇERİ, TÜRKLER DIŞARI !

Değerli dinleyiciler, bu slogan, Cunta'nın son günlerde içine girdiği tutumu andırıyor. "Arap çöllerine can katacağız" diye savunan, " Yüz elli bin işçimizi Arap çöllerine gönderiyoruz" diye yazan boyalı, tekelci basın, Afganistanlı teröristlerin ülkemize getirilmesi nedeniyle bayram ediyor. Milyonlarca yurttaşımıza iş bulamayıp onları el kapılarına mahkum edenler, CIA'in kamplarında eğitilip Afganistan Devrimi'ne karşı savaşan, binlerce yurttaşını öldüren çetelere sahip çıkıyorlar. Hergün bir - iki Türk çocuğu Federal Almanya'da faşist saldırılarla yaşamını yitirirken, Avrupa'da binlerce Türkiyeli sürüm sürüm sürünürken, Afganis-

tanlı sözde göçmenler Türkiye'ye yerleştiriliyor. Bu canilere, teröristlere iş, ev, toprak verilecek. Tüm Avrupa'daki işçilerimizin sorunları unutulduğu gibi, şimdi de Arap çöllerine işçi göndermek, daha doğrusu işçi sayısını iki katına çıkarmak istiyorlar. Çünkü zaten daha şimdiden buralarda da yüz elli binden fazla Türkiyeli çalışıyor. Tüm bunlar, "Türkler dışarı Afganistanlı teröristler içeri !" sloganı değil de nedir ?

Sevgili dinleyiciler, eğer Cunta, göçmenlerin haline dayanamayacak kadar yumuşak kalpli ise kendi göçmenlerinin sorunlarıyla ilgilensin. Avrupa'da, Arap çöllerinde sürünen yurttaşlarının haklarını korusun. İşyeri açsın da bunlar kendi memleketlerinde çalışsın. Ama nerede ! Öteki burjuva yönetimler gibi Cunta da "Ne kadar çok işçi yurtdışına giderse o kadar çok döviz kazanırız" diyor. Napolyon, "Para, para, para!" demişse bunlar da "Döviz, döviz, döviz !" diye çırpınıyorlar. Tabii dövizi de el kapılarında sürünen, ele güne kul gibi çalışan Mehmetler, Aliler, Ahmetler gönderecekler. Sonra bu dövizler de Afganlı sözde Türk, sözde göçmen teröristlere yedirilecek.

Halkın bu utanmazca davranışa tepki göstermesini önlemek için, getirilen teröristlerin Türk olduğu yalanı yayılıyor. "Türklük adına, Türk'lere yardım eli uzatılıyor". Ama sorun Türk'lere el uzatmak, Türklerin sorunlarını çözmek ise yurtdışında sürünen milyonları bulan yurttaşımızın sorunlarına çözüm bulunsun.

Ama onların sorunu bunlar değil. Türk emekçilerinin sorunlarıyla ilgilenmeyi görev edinmemişler. Onlar NATO patronlarına, ABD başlarına, dünyamızı savaş ateşleri içinde, nükleer bombaların altında kül etmek isteyen Reagan'lara, Haig'lere hoş görünmek için bu terörist veba mikroplarını getirtiyorlar.

27 Mart 1982 Cumartesi

●